

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 kwietnia 2019 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku w II Wydziale Karnym w składzie

Przewodniczący	SSA Leszek Kulik (spr.)
Sędziowie	SSA Andrzej Czapka SSO del. Ilona Simonowicz
Protokolant	Elżbieta Niewińska

przy udziale prokuratora Marty Olszewskiej

po rozpoznaniu w dniu. 25 kwietnia 2019 r.

sprawy J. S. s. W.

oskarżonego z art. 296 § 1 k.k. w zw. z art. 308 k.k., art. 586 k.s.h., art. 300 § 3 k.k. w zw. z § 1 k.k. oraz art. 300 § 2 k.k. w zb. z art. 308 k.k. w zw. z art. 12 k.k., art. 286 § 1 k.k., art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 18 § 1 k.k., art. 286 § 1 k.k., art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 294 § 1 k.k.

z powodu apelacji obrońcy oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Białymstoku

z dnia 12 kwietnia 2018 r., sygn. akt III K 18/15

I. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok.

II. Zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE

J. S. został oskarżony o to, że:

I. w dniu 07.05.2008 w B. będąc jako prezes zarządu obowiązany na podstawie przepisów ustawy do zajmowania się sprawami majątkowymi spółki (...) sp. z o.o. z siedzibą w B. przy ul. (...) poprzez nadużycie przysługujących mu uprawnień wyrządził spółce znaczną szkodę majątkową w ten sposób, że bezzasadnie zakupił od powiązanej z jego osobą firmy (...) z siedzibą przy ul.(...) w B. licencję na prawo do przemysłowego wykorzystywania wzoru użytkowego konstrukcji wysokotemperaturowych kolektorów słonecznych za kwotę 719 800 zł, które to prawo do 31.12.2009 nie zostało przyjęte przez spółkę do użytkowania i nie przysporzyło spółce jakichkolwiek korzyści gospodarczych **tj. o czyn z art.296 § 1 k.k. w zw. z art.308 k.k.**

II. w okresie od dnia 14.04.2009 do dnia 29.03.2010 w B. pełniąc funkcję prezesa zarządu spółki (...) SA z siedzibą w B., nie zgłosił wniosku o ogłoszenie upadłości tej spółki, pomimo powstania warunków to uzasadniających wg przepisów ustawy Prawo upadłościowe i naprawcze, **tj. o czyn z art. 586 k.s.h.**

III. w okresie od 05.12.2008 do 05.03.2009 w B. będąc prezesem zarządu spółki (...) SA z siedzibą w B. i osobą zobowiązaną do zajmowania się sprawami majątkowymi spółki w związku z grożącą spółce niewypłacalnością, działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w tym w celu udaremnienia wykonania orzeczenia sądu i innych organów państwowych, udaremniał i uszczuplił zaspokojenie wierzycieli spółki (...) SA poprzez to, że zbył składniki majątku zagrożone zajęciem stanowiące majątek spółki, w ten sposób, że:

1) w dniu 05.12.2008 dokonał zbycia pojazdu m-ki (...) o nr rej (...) o wartości 5 000 zł na rzecz R. G. na podstawie faktury (...).

2) w dniu 31.12.2008 dokonał zbycia pojazdu m-ki (...) o numerze rejestracyjnym (...) o wartości 8 000 zł na Recz M. C. na podstawie faktury (...),

3) w dniu 31.12.2008 dokonał zbycia suwnicy bramowej, agregatu prądotwórczego, ładowarki do węgla, linii do produkcji brykietu, przesiewacza do węgla kruszarki do węgla o łącznej wartości 109 556 zł na rzecz S. S. na podstawie faktury (...),

4) w dniu 27.01.2009 dokonał zbycia kontenera o wartości 2000 zł na rzecz PHU (...) na podstawie faktury (...),

5) w dniu 25.02.2009 dokonał zbycia koparko-ładowarki O. o wartości 6 710 zł na rzecz powiązanej spółki (...) sp. z o.o. z siedzibą w B. na podstawie faktury (...),

6) w dniu 05.03.2009 dokonał zbycia zestawu komputerowego (...) i monitora (...) o wartości 1400 zł na rzecz A. T. na podstawie faktury (...),

7) w dniu 05.03.2009 dokonał zbycia zestawu komputerowego (...) o wartości 900, 20 zł na rzecz R. G. na podstawie faktury (...),

8) w dniu 05.03.2009 dokonał zbycia zestawu komputerowego (...) o wartości 1400 zł na rzecz A. M.,

czym udaremniał zaspokojenie następujących wierzycieli spółki (...) SA będącego następcą (...) sp. z o.o. :

- spółkę (...) sp. z o.o. na łączną kwotę 22 395,60 zł,
- (...) na łączną kwotę 12 833,32 zł,
- (...) na kwotę 218 624 zł,
- -.
- spółkę (...) na kwotę 635 790,59 USD,
- F. S. prowadzącego (...) w S. na łączną kwotę 69 185,47 zł, w tym udaremniał wykonanie nakazów zapłaty SR Suwałki z 4.11.2008 (...), z dnia 02.12.2008 (...), z dnia 6.08.2008 (...). z dnia 29.07.2008 (...). z dnia 14.05.2008 (...), z dnia 29.05.2008 (...),
- G. S. na kwotę 9 646,77 zł,
- M. M. na kwotę 1 184,28 zł,
- R. H. na kwotę 4117,11 zł.

- J. Ł. na kwotę 20 373,98 zł,
- Sp z o.o. (...)z siedzibą w W. na łączną kwotę 456 840 zł, w tym udaremnił wykonanie nakazu zapłaty SO w Warszawie o sygn. (...)z 14.01.2009 na kwotę 265 106 zł,
- (...) sp. z o.o. (poprzednio (...) sp. z o.o.) na łączną kwotę 57923,90 zł,
- spółkę (...) SA na łączną kwotę 521 183,08 zł,
- (...) z/s w G. przy ul. (...) na kwotę 610 zł,
- (...) z/s w B. przy ul. 19 stycznia 15 na kwotę 6759,44 zł, w tym udaremnił wykonanie nakazu zapłaty SR w Piotrkowie Trybunalskim (...)
- (...) SA Oddział (...) w W. na kwotę 8 955,10 zł,
- (...) SA ul.(...) na kwotę 10 941,08 zł,
- Biuro (...) w B. ul. (...)

2/21 na kwotę 2 240 zł,

- Z. G. na kwotę 2136,89 zł,
- J. N. prowadzącą Kancelarię Notarialną w B.

ul.(...)na kwotę 287,92 zł,

- (...) so z o.o. w N. na kwotę 57 881,88 zł,
- T. M. na kwotę 4209,05 zł,
- T. Ż. na kwotę 3067,89 zł,
- T. W. na kwotę 1200 zł.
- Firmę Handlowo- Usługową (...) (...)-(...) J. na kwotę 3939,24 zł,
- firmę (...) z siedzibą w B. ul.(...) na kwotę 22570 zł,
- Oddział ZUS w B. na łączną kwotę nie mniejszą niż 187 832,18 zł, w tym udaremnił wykonanie orzeczenia ZUS w B. o sygn (...)z dnia 22.01.2009, (...)z dnia 22.01.2009, (...)z dnia 22.01.2009-Naczelnika (...)w B. na kwotę nie mniejszą niż 25 688 zł, - (...) SA W. ul. (...) na kwotę 512,40 zł,

tj. o czyn z art.300 § 3 k.k. w zw. z § 1 k.k. oraz art.300 § 2 k.k. w zb. z art. 308 k.k. w zw. z art.12 k.k

IV. w dniu 08.04.2009 w P. reprezentując jako prezes zarządu spółkę (...) SA działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził (...) SA z siedzibą w P. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 35 450 zł w ten sposób, że wprowadził przedstawicieli spółki w błąd co do rzeczywistej sytuacji majątkowej spółki (...) SA i braku możliwości realizowania zobowiązań wobec kontrahentów i zawarł z w/w umowę zgodnie z którą pokrzywdzony miał dokonywać na rzecz spółki (...) SA formalności celnych, po czym nie wywiązał się z zaciągniętego zobowiązania

tj. o czyn z art.286 § 1 k.k.

V. w dniu 09.06.2009 w miejscowości D. działając za pośrednikiem swojego pracownika reprezentującego spółkę (...) SA w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem A. R.

prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...) wyrób i sprzedaż palet i elementów drewnianych w ten sposób, że wprowadził w błąd w/w co do rzeczywistej sytuacji majątkowej spółki (...) SA i braku możliwości realizowania zobowiązań wobec kontrahentów dokonując na rzecz spółki na podstawie faktury z odroczonym terminem płatności zakupu palet jednorazowych na kwotę 10 675 zł i nie wywiązał się z zaciągniętego zobowiązania, **tj. o czyn z art.286 § 1 k.k. w zw. z art.18 § 1 k.k.**

VI. w dniu 06.05.2009 w W. reprezentując spółkę (...) SA jako prezes zarządu działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził (...) sp. z o.o. w W.- obecnie (...) sp. z o.o. z/s w W. przy ul. (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 20 130 zł w ten sposób, że wprowadził przedstawicieli spółki w błąd co do rzeczywistej sytuacji majątkowej spółki (...) SA i braku możliwości realizowania zobowiązań wobec kontrahentów i zawarł z w/w umowę koncepcji budowy bloku parowego opalanego biomasą i nie wywiązał się z zaciągniętego zobowiązania **tj. o czyn z art.286 § 1 k.k.**

VII. w dniu 02.12.2009 w K. reprezentując spółkę (...) sp. z o.o. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził spółkę (...) sp. z o.o. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w ten sposób, że wprowadził przedstawicieli spółki w błąd co do rzeczywistej sytuacji majątkowej spółki (...) SA, która miała realizować umowę i spółki (...) sp. z o.o. i co do zamiaru oraz braku możliwości realizowania zobowiązań wobec kontrahentów i podjął się współpracy z (...) sp. z o.o. zawierając z w/w umowę wspólnego przedsięwzięcia, po czym nie wywiązał się z zaciągniętego zobowiązania powodując straty w wysokości nie mniejszej niż 250 000 zł, **tj. o czyn z art.286 § 1 k.k. w zb. z art.294 § 1 k.k.**

VIII. w okresie od 11.05.2009 do 21.09.2009 w S. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem Z. F. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Usługi (...) z siedzibą w S. przy ul. (...) w ten sposób, że wprowadził w błąd w/w co do rzeczywistej sytuacji majątkowej spółki (...) SA i braku możliwości realizowania zobowiązań wobec kontrahentów i zamówił na rzecz spółki na podstawie faktur z odroczonym terminem płatności usługi transportowe polegające na przewozie węgla na łączną kwotę nie mniejszą niż 27365,01 zł i nie wywiązał się z zaciągniętego zobowiązania, **tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k.**

IX. w okresie od 08.04.2009 do 18.05.2009 w S. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził za pośrednictwem Z. F. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem M. F. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) z siedzibą w S. przy ul. (...) w ten sposób, że wprowadził w błąd w/w co do rzeczywistej sytuacji majątkowej spółki (...) SA i braku możliwości realizowania zobowiązań wobec kontrahentów i zamówił na rzecz spółki na podstawie faktur z odroczonym terminem płatności usługi transportowe polegające na przewozie węgla na łączną kwotę 6887,76 zł i nie wywiązał się z zaciągniętego zobowiązania. **tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art.18 § 1 k.k.**

X. w okresie 01.01.2009 do 31.12.2009 w Ł. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził za pośrednictwem swojego pracownika do niekorzystnego rozporządzenia mieniem W. (...) prowadzącą działalność gospodarczą pod nazwą (...) z siedzibą w Ł. przy ul. (...) w ten sposób, że wprowadził w błąd w/w co do rzeczywistej sytuacji majątkowej spółki (...) SA i braku możliwości realizowania zobowiązań wobec kontrahentów i zakupił na rzecz spółki na podstawie faktur z odroczonym terminem płatności węgiel na łączną kwotę nie mniejszą niż 14 000 zł i nie wywiązał się z zaciągniętego zobowiązania. **tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 18 § 1 k.k.**

XI. w okresie 08.04.2009 do 22.09.2009 w S. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził za pośrednictwem Z. F. G. T. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą P. z siedzibą w S. przy ul. (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w ten sposób, że wprowadził w błąd w/w co do rzeczywistej sytuacji majątkowej spółki (...) SA i braku możliwości realizowania zobowiązań wobec kontrahentów i zamówił na rzecz spółki na podstawie faktur z odroczonym terminem płatności usługi transportu na łączną kwotę 11828,75 zł i nie wywiązał się z zaciągniętego zobowiązania, **tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art.18 § 1 k.k.**

XII. w okresie 24.04.2009 do 21.10.2009 w K. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził W. W. (2) prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą T. z siedzibą w K. przy ul. (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w ten sposób, że wprowadził w błąd w/w co do rzeczywistej sytuacji majątkowej spółki (...) SA i braku

możliwości realizowania zobowiązań wobec kontrahentów i zamówił na rzecz spółki na podstawie faktur z odroczonym terminem płatności usługi przeładunku rozładunku węgla z wagonów na łączną kwotę 41310,10 zł i nie wywiązał się z zaciągniętego zobowiązania, **tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k.**

XIII. w dniu 17.07.2009 w S. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził za pośrednictwem Z. F. J. J. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą T. z siedzibą w S. przy ul. (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w ten sposób, że wprowadził w błąd w/w co do rzeczywistej sytuacji majątkowej spółki (...) SA i braku możliwości realizowania zobowiązań wobec kontrahentów i zamówił na rzecz spółki na podstawie faktur z odroczonym terminem płatności usługi transportu na łączną kwotę 7140,51 zł i nie wywiązał się z zaciągniętego zobowiązania **tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art.18 § 1 k.k.**

XIV. w okresie 07.08.2009 do 28.09.2009 w K. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej osobiście i za pośrednictwem swojego pracownika doprowadził L. M. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...)z siedzibą w K. przy ul. (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w ten sposób, że wprowadził w błąd w/w co do rzeczywistej sytuacji majątkowej spółki (...) SA i braku możliwości realizowania zobowiązań wobec kontrahentów i zamówił na rzecz spółki na podstawie faktur z odroczonym terminem płatności opakowania foliowe na łączną kwotę 6529,69 zł i nie wywiązał się z zaciągniętego zobowiązania, **tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art.18 § 1 k.k.**

XV. w dniu 29.06.2009 w P. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej za pośrednictwem swojego pracownika doprowadził D. H. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...)z siedzibą w P. przy ul. (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w ten sposób, że wprowadził w błąd w/w co do rzeczywistej sytuacji majątkowej spółki (...) SA i braku możliwości realizowania zobowiązań wobec kontrahentów i zamówił na rzecz spółki na podstawie faktur z odroczonym terminem płatności usługi transportu węgla z kopalni w B. do C. na łączną kwotę 1263,92 zł i nie wywiązał się z zaciągniętego zobowiązania, **tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art.18 § 1 k.k.**

XVI. w dniu 25.03.2009 w C. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził zarząd spółki (...)SA z siedzibą w C. przy ul. (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w ten sposób, że wprowadził w błąd przedstawicieli w/w firmy co do rzeczywistej sytuacji majątkowej spółki (...) SA i braku możliwości realizowania zobowiązań wobec kontrahentów i zakupił na rzecz spółki na podstawie faktur z odroczonym terminem płatności węgla na łączną kwotę 24252,18 zł, po czym nie wywiązał się z zaciągniętego zobowiązania, **tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k.**

XVII. w okresie 16.01.2010-30.01.2010 w K. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej za pośrednictwem swojego pracownika doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) sp. z o.o. z siedzibą w K. poprzez wprowadzenie w błąd w/w co do rzeczywistej sytuacji majątkowej spółki (...) sp. z o.o. i braku możliwości realizowania zobowiązań wobec kontrahentów zlecił usługi transportowe i nie wywiązał się z zaciągniętego zobowiązania i nie dokonał zapłaty w łącznej kwocie 3637,19 zł **tj. o czyn z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 18 § 1 k.k.**

Sąd Okręgowy w Białymstoku wyrokiem z dnia 12 kwietnia 2018 r.:

1. W ramach czynu opisanego w pkt. I oskarżonego J. S. uznał za winnego tego, że w dniu 07.05.2008 r. w B. będąc jako prezes zarządu obowiązany na podstawie przepisów ustawy do zajmowania się sprawami majątkowymi spółki (...) sp. z o.o. z siedzibą w B. przy ul. (...) poprzez nadużycie przysługujących mu uprawnień wyrządził spółce znaczną szkodę majątkową, równą kwocie 293 000 zł, w ten sposób, że pomimo braku możliwości podjęcia produkcji zakupił od powiązanej z jego osobą firmy (...) z siedzibą przy ul. (...) w B. licencję na prawo do przemysłowego wykorzystywania wzoru użytkowego konstrukcji wysokotemperaturowych kolektorów słonecznych za kwotę 719 800 zł, przy czym spółka zapłaciła za tę licencję kwotę 293 000 zł, które to prawo do 31.12.2009 r. nie zostało przyjęte przez spółkę do użytkowania i nie przysporzyło spółce jakichkolwiek korzyści gospodarczych tj. czynu z art. 296 § 1 k.k. i za to na podstawie 296 § 1 k.k. skazał go i wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności.

2. Oskarżonego J. S. uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt. II i za to na podstawie art. 586 k.s.h. skazał go i wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

3. W ramach czynu opisanego w pkt. III oskarżonego J. S. uznał za winnego tego, że w okresie od 05.12.2008 r. do 05.03.2009 r. w B. będąc prezesem zarządu spółki (...) SA z siedzibą w B. i osobą zobowiązaną do zajmowania się sprawami majątkowymi spółki w związku z grożącą spółce niewypłacalnością, działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w tym w celu udaremnienia wykonania orzeczeń sądu i innych organów państwowych, uszczuplił zaspokojenie wierzycieli spółki (...) SA poprzez to, że zbył składniki majątku spółki zagrożone zajęciem, czym wyrządził szkodę wielu wierzycielom w ten sposób, że;

a) w dniu 31.12.2008 r. zbył na rzecz S. S. suwnicę bramową, agregat prądotwórczy, ładowarkę do węgla, linię do produkcji brykietu, przesiewacz do węgla i kruszarkę do węgla o łącznej wartości 109 556 zł,

b) w dniu 27.01.2009 r. pozornie zbył na rzecz (...)kontener o wartości 2000 zł,

c) w dniu 25.02.2009 r. zbył na rzecz powiązanej spółki (...) sp. z o.o. z siedzibą w B. koparko-ładowarkę O. o wartości 6 710 zł,

d) w dniu 05.03.2009 r. pozornie zbył na rzecz A. T. zestaw komputerowy (...)i monitor (...) o wartości 1400 zł,

e) w dniu 05.03.2009 r. pozornie zbył na rzecz R. G. zestaw komputerowy (...)o wartości 900,20 zł,

f) w dniu 05.03.2009 r. pozornie zbył na rzecz A. M. zestaw komputerowy (...)o wartości 1400 zł,

czym uszczuplił zaspokojenie następujących wierzycieli spółki (...) SA będącego następcą prawnym spółki (...) sp. z o.o. :

- spółkę (...) sp. z o.o. na łączną kwotę 22 395,60 zł,
- (...) SA W. na łączną kwotę 12 833,32 zł,
- (...)na kwotę 218 624 zł,
- spółkę (...)na kwotę 635 790,59 USD,
- F. S. prowadzącego (...)w S. na łączną kwotę 69 185,47 zł, w tym udaremniał wykonanie nakazów zapłaty Sądu Rejonowego w Suwałkach z dnia 4.11.2008 r. w sprawie (...), z dnia 02.12.2008 r. w sprawie (...), z dnia 6.08.2008 r. w sprawie (...), z dnia 29.07.2008 r. w sprawie (...), z dnia 14.05.2008 r. w sprawie (...), z dnia 29.05.2008 r. w sprawie (...),
- G. S. na kwotę 9 646,77 zł,
- M. M. na kwotę 1184,28 zł.
- R. H. na kwotę 4117,11 zł,
- J. Ł. na kwotę 20 373,98 zł,
- Sp z o.o. (...)z siedzibą w W. na łączną kwotę 456 840 zł, w tym udaremniał wykonanie nakazu zapłaty Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 14.01.2009 r. w sprawie (...)na kwotę 265 106 zł,
- (...) sp. z o.o. (poprzednio (...) sp. z o.o.) na łączną kwotę 57 923,90 zł,
- spółkę (...) SA na łączną kwotę 521 183,08 zł,

- (...) z/s w G. przy ul. (...) na kwotę 610 zł,
- (...) z/s w B. przy ul. 19 stycznia 15 na kwotę 6759,44 zł, w tym udaremnił wykonanie nakazu zapłaty SR w Piotrkowie Trybunalskim (...), (...) SA Oddział (...) w W. na kwotę 8 955.10 zł,
- (...) SA ul.(...) na kwotę 10 941,08 zł,
- (...) w B. ul. (...)

(...) na kwotę 2 240 zł,

- Z. G. na kwotę 2136.89 zł,
- J. N. prowadzącą Kancelarię Notarialną w B. ul. (...) lok. 206 na kwotę 287,92 zł
- (...) so z o.o. w N. na kwotę 57 881,88 zł,
- T. M. na kwotę 4209,05 zł,
- T. Ż. na kwotę 3067,89 zł,
- T. W. na kwotę 1200 zł,
- Firmę (...) na kwotę 3939,24 zł,
- firmę (...) z siedzibą w B. ul.(...) na kwotę 22570 zł,
- Oddział ZUS w B. na łączną kwotę nie mniejszą niż 187 832.18 zł, w tym udaremnił wykonanie orzeczenia ZUS w B. o sygn (...)z dnia 22.01.2009 r.. (...) z dnia 22.01.2009 r., (...)z dnia 22.01.2009 r.,
- (...) w B. na kwotę 25 688 zł,
- (...) SA W. ul. (...) na kwotę 512,40 zł

tj. czynu z art. 300 § 3 k.k. w zb. art. 300 § 2 k.k. w zw. z art. 308 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 300 § 3 k.k. w zb. z art. 300 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 308 k.k. skazał go, zaś na podstawie art. 300 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności.

4. W ramach czynów opisanych w pkt. IV, V, VI, VII, VIII, X, XII, XIV i XVII oskarżonego J. S. uznał za winnego tego, że działając ze z góry powziętym zamiarem w krótkich odstępach czasu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wprowadził w błąd szereg podmiotów gospodarczych, w ten sposób, że zawierając umowy, których przedmiotem była dostawa do spółki (...) SA towarów lub wykonanie na rzecz tej spółki usług nie informował osób podejmujących decyzje w imieniu kontrahentów spółki, że spółka (...) SA nie miała możliwości spłaty zaciąganych zobowiązań a wartość jej wcześniejszych zobowiązań przekraczała wartość jej majątku i w ten sposób doprowadził te podmioty gospodarcze do niekorzystnego rozporządzenia mieniem polegającego na przekazaniu spółce węgla, palet drewnianych i opakowań foliowych z odroczonym terminem płatności, a także wykonaniu na rzecz spółki różnego rodzaju usług, za które spółka nie zapłaciła, czym wyrządził tym podmiotom gospodarczym łączną szkodę w wysokości 420 925,64 zł i tak:

a) w dniu 08.04.2009 r. w P. reprezentując jako prezes zarządu spółkę (...) SA działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził (...) SA z siedzibą w P. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 35 450 zł w ten sposób, że wprowadził przedstawicieli spółki w błąd co do rzeczywistej sytuacji majątkowej spółki (...) SA i braku możliwości realizowania zobowiązań wobec kontrahentów i zawarł z wyżej wymienioną spółką umowę, zgodnie z którą pokrzywdzony miał dokonywać na rzecz spółki (...) SA formalności celnych, po czym pomimo wykonania usługi przez (...) SA nie wywiązał się z zaciągniętego zobowiązania,

b) w dniu 09.06.2009 w miejscowości D. działając za pośrednictwem swojego pracownika reprezentującego spółkę (...) SA w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził A. R. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...) wyrób i sprzedaż palet i elementów do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci palet drewnianych o wartości 10 675 zł w ten sposób, że wprowadził go w błąd co do rzeczywistej sytuacji majątkowej spółki (...) SA i braku możliwości realizowania zobowiązań wobec kontrahentów dokonując na rzecz spółki na podstawie faktury z odroczonym terminem płatności zakupu palet jednorazowych na kwotę 10 675 zł, po czym pomimo dostarczenia mu palet nie wywiązał się z zaciągniętego zobowiązania,

c) w dniu 06.05.2009 r. w W. reprezentując spółkę (...) SA jako prezes zarządu działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził Centrum (...) sp. z o.o. w W.- obecnie (...) sp. z o.o. z/s w W. przy ul.(...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 20 130 zł w ten sposób, że wprowadził przedstawicieli spółki w błąd co do rzeczywistej sytuacji majątkowej spółki (...) SA i braku możliwości realizowania zobowiązań wobec kontrahentów i zawarł z wyżej wymienioną spółką umowę koncepcji budowy bloku parowego opalanego biomasą, po czym pomimo wykonania i przekazania mu zamówionego projektu nie wywiązał się z zaciągniętego zobowiązania,

d) w dniu 02.12.2009 r. w K. reprezentując spółkę (...) sp. z o.o. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził spółkę (...) sp. z o.o. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w ten sposób, że wprowadził przedstawicieli spółki w błąd co do rzeczywistej sytuacji majątkowej spółki (...) SA, która miała realizować umowę i spółki (...) sp. z o.o. i co do zamiaru oraz braku możliwości realizowania zobowiązań wobec kontrahentów i podjął się współpracy z (...) sp. z o.o. zawierając z wyżej wymienioną spółką umowę wspólnego przedsięwzięcia, w wyniku której spółka (...) sp. z o.o. dostarczyła spółce (...) SA węgiel o wartości 250 000 zł, po czym nie wywiązał się z zaciągniętego zobowiązania powodując szkodę w mieniu pokrzywdzonej spółki w wysokości 250 000 zł,

e) w okresie od 11.05.2009 r. do 21.09.2009 r. w S. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem Z. F. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Usługi (...) z siedzibą w S. przy ul. (...) w ten sposób, że wprowadził w go błąd w co do rzeczywistej sytuacji majątkowej spółki (...) SA i braku możliwości realizowania zobowiązań wobec kontrahentów i zamówił na rzecz spółki na podstawie faktur z odroczonym terminem płatności usługi transportowe polegające na przewozie węgla na łączną kwotę nie mniejszą niż 27 365,01 zł po czym pomimo wykonania tych usług i nie wywiązał się z zaciągniętego zobowiązania,

f) w okresie 01.01.2009 r. do 31.12.2009 r. w Ł. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej za pośrednictwem swojego pracownika doprowadził W. A. (2) prowadzącą działalność gospodarczą pod nazwą (...) z siedzibą w Ł. przy ul. (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci węgla o wartości 14 000 zł w ten sposób, że wprowadził ją w błąd co do rzeczywistej sytuacji majątkowej spółki (...) SA i braku możliwości realizowania zobowiązań wobec kontrahentów i zakupił na rzecz spółki na podstawie faktur z odroczonym terminem płatności o łącznej wartości 14000 zł po czym pomimo dostarczenia mu węgla zań nie zapłacił,

g) w okresie od 24.04.2009 r. do 21.10.2009 r. w K. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził W. W. (2) prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) z siedzibą w K. przy ul. (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w ten sposób, że wprowadził go w błąd co do rzeczywistej sytuacji majątkowej spółki (...) SA i braku możliwości realizowania zobowiązań wobec kontrahentów i zamówił na rzecz spółki na podstawie faktur z odroczonym terminem płatności usługi przeładunku i rozładunku węgla z wagonów o łącznej wartości 41 310,10 zł i pomimo wykonania tych usług nie wywiązał się z zaciągniętego zobowiązania,

h) w okresie od 07.08.2009 r. do 28.09.2009 r. w K. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej osobiście i za pośrednictwem swojego pracownika doprowadził L. M. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...)z siedzibą w K. przy ul. (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w ten sposób, że wprowadził go w błąd co do rzeczywistej sytuacji majątkowej spółki (...) SA i braku możliwości realizowania zobowiązań wobec kontrahentów i zamówił na rzecz spółki na podstawie faktur z odroczonym terminem płatności opakowania foliowe łącznej wartości 6529,69 zł i pomimo dostarczenia tych opakowań nie wywiązał się z zaciągniętego zobowiązania,

i) w okresie od 16.01.2010 r. do 30.01.2010 r. w K. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej za pośrednictwem swojego pracownika doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) sp. z o.o. z siedzibą w K. poprzez wprowadzenie go w błąd co do rzeczywistej sytuacji majątkowej spółki (...) sp. z o.o. i braku możliwości realizowania zobowiązań wobec kontrahentów zlecił usługi transportowe i pomimo ich wykonania nie wywiązał się z zaciągniętego zobowiązania i nie dokonał zapłaty w łącznej kwocie 3637,19 zł tj. czynu z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. skazał go, zaś na podstawie art. 294 § 1 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

5. Na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego J. S. karą łączną 3 (trzech) lat pozbawienia wolności.

6. Na podstawie art. 41 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego J. S.:

a) za czyn przypisany w pkt. 1. zakaz prowadzenia działalności gospodarczej w zakresie przetwórstwa węgla i handlu nim oraz zakaz zajmowania stanowisk w zarządach spółek prawa handlowego na okres 3 (trzech) lat,

b) za czyn przypisany w pkt. 2. zakaz prowadzenia działalności gospodarczej w zakresie przetwórstwa węgla i handlu nim oraz zakaz zajmowania stanowisk w zarządach spółek prawa handlowego na okres 2 (dwóch) lat,

c) za czyn przypisany w pkt. 3. zakaz prowadzenia działalności gospodarczej w zakresie przetwórstwa węgla i handlu nim oraz zakaz zajmowania stanowisk w zarządach spółek prawa handlowego na okres 4 (czterech) lat,

d) za czyn przypisany w pkt. 4. zakaz prowadzenia działalności gospodarczej w zakresie przetwórstwa węgla i handlu nim oraz zakaz zajmowania stanowisk w zarządach spółek prawa handlowego na okres 4 (czterech) lat.

7. Na podstawie art. 90 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego J. S. łączny zakaz prowadzenia działalności gospodarczej w zakresie przetwórstwa węgla i handlu nim oraz łączny zakaz zajmowania stanowisk w zarządach spółek prawa handlowego na okres 6 (sześciu) lat.

8. Na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego J. S. obowiązek naprawienia całości szkody przez zapłatę:

a) na rzecz (...) sp. z o.o. kwoty 250 000 zł (dwustu pięćdziesięciu tysięcy złotych),

b) na rzecz Z. F. kwoty 27 365,01 zł (dwudziestu siedmiu tysięcy trzystu sześćdziesięciu pięciu złotych i jednego grosza),

c) na rzecz W. K. kwoty 14 000 zł (czternastu tysięcy złotych).

9. Oskarżonego J. S. uniewinnił od popełnienia czynów opisanych w pkt. IX, XI, XIII, XV i XVI.

10. Zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokat M. B. (1) kwotę 1328,40 zł w tym kwotę 248,40 zł podatku VAT tytułem zwrotu nieopłaconych kosztów obrony z urzędu oskarżonego J. S..

11. Zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych, w części uniewinniającej kosztami procesu obciążył Skarb Państwa.

Apelację od przedmiotowego wyroku wywiódł obrońca oskarżonego J. S., który na podstawie art. 444 § 1 kpk i art. 425 § 1-3 kpk zaskarżył wyrok w całości w części skazującej oskarżonego.

Na mocy art. 427 § 1 i 2 kpk oraz art. 438 pkt 1, 2 i 3 kpk wyrokowi zarzucił:

1) w odniesieniu do czynu z pkt 1 wyroku:

1) obrazę przepisów postępowania, która miała istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a mianowicie:

a) art. 4 kpk, art. 5 § 2 kpk, art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk polegającą na dowolnej ocenie materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie i uznaniu wbrew zasadzie in dubio pro reo, że J. S. w dniu 7 maja 2008 r. wyrządził spółce (...) Sp. z o.o. znaczną szkodę majątkową, podczas gdy okoliczności zachowania oskarżonego ocenione w sposób pełny i kompleksowy, wskazują, że J. S. nie chciał ani nawet nie godził się na wyrządzenie spółce szkody w wyniku zakupu licencji na prawo do przemysłowego wykorzystania wzoru użytkowego konstrukcji wysokotemperaturowych, a skutek w postaci braku wprowadzenia w.w. licencji do użytkowania był wynikiem niepowodzeń gospodarczych, na które oskarżony nie miał wpływu;

b) art. 193 § 1 kpk poprzez jego błędne niezastosowanie w sytuacji gdy swobodne, a nie dowolne ustalenie czy nabycie przez spółkę (...) Sp. z o.o. licencji na prawo do przemysłowego wykorzystania wzoru użytkowego konstrukcji wysokotemperaturowych było ekonomicznie uzasadnione wymaga wiadomości specjalnych;

2) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę, mający istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, polegający na przyjęciu, iż transakcja polegająca za zakupie licencji nie miała uzasadnienia ekonomicznego, w szczególności że:

spółka w momencie nabycia licencji nie posiadała żadnego zaplecza umożliwiającego jej rozpoczęcie produkcji urządzeń zaawansowanych technologicznie;

a) **dotychczasowy profil spółki tj.: handel węglem, jego rozdrabnianie, sortowanie i pakowanie, był dalece mniej skomplikowany i nie wymagał nowoczesnej technologii w odróżnieniu od przedmiotu zakupionej licencji;**

b) **spółka nie posiadała środków na zakup urządzeń produkcyjnych i budowę nowoczesnego zakładu;**

c) **środki uzyskane przez spółkę w związku z emisją akcji o wartości od 3 000 000 zł do 5 000 000 zł nie pozwalały na rozpoczęcie takiej działalności;**

d) **spółka nie miała doświadczenia w pozyskiwaniu energii odnawialnej, a (w domyśle) jej praca przy przetargu zorganizowanym przez D.na montaż pomp ciepła, z jednej strony nie była realizowana własnymi siłami, z drugiej strony dotyczyła de facto jedynie montażu nabytych i wyprodukowanych pomp ciepła, a nie produkcji od podstaw wysoko zaawansowanego technologicznie urządzenia;**

e) **spółka (...) nie mogłaby wykorzystać nabytej licencji w dającym się przewidzieć terminie - jej wykorzystanie wymagałoby nie tylko zakończenia powodzeniem emisji akcji, ale również budowy zakładu produkcyjnego, nabycia odpowiednich urządzeń i przeszkolenia załogi lub pozyskania do pracy wcześniej przeszkolonych osób;**

f) J. S. chodziło jedynie o stworzenie pozorów, że kierowana przez niego spółka posiada zdolności do podjęcia działalności produkcyjnej zaawansowanych technologicznie urządzeń, w sytuacji gdy nabycie przez spółkę (...) z o.o. know how w postaci licencji było pierwszym i wystarczającym krokiem, aby wdrożyć produkcję i wykonać partię próbną urządzenia;

2. w odniesieniu do czynu z pkt 2 wyroku:

1) **obrazę przepisów prawa materialnego, a mianowicie:**

a) art. 4 kk w zw. z art. 586 ksh poprzez jego błędne niezastosowanie w sytuacji, gdy pomiędzy okresem wynikającym z opisu czynu z pkt 2 wyroku, a wydaniem wyroku w niniejszej sprawie uległ zmianie art. 11 Prawa upadłościowego

określający definicję niewypłacalności na potrzeby art. 586 ksh, co wprowadza konieczność rozważenia przez Sąd zastosowania wobec oskarżonego przepisu względniejszego;

2) obrazę przepisów postępowania, która miała istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a mianowicie:

a) art. 4 kpk, art. 5 § 2 kpk, art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk polegającą na dowolnej ocenie materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie i uznaniu wbrew zasadzie in dubio pro reo, że J. S. dopuścił się czynów ujętych w skazującej części wyroku w pkt 2, podczas gdy materiał dowodowy zgromadzony w sprawie, oceniany w zgodzie z zasadami logicznego rozumowania oraz doświadczeniem życiowym prowadzi do wniosku, że skutek w postaci niezgłoszenia wniosku o upadłość spółki (...) S.A. z siedzibą w B. w określonym czasie był tylko i wyłącznie konsekwencją niepowodzenia gospodarczego oskarżonego, a nie jego celowym działaniem;

3) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę, mający istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, polegający na:

a) przyjęciu, iż J. S. umyślnie nie zgłosił wniosku o upadłość spółki (...) S.A. podczas gdy materiał dowodowy zgromadzony w aktach sprawy, wskazuje, iż oskarżony działał w błędnym, ale usprawiedliwionym przekonaniu, że reprezentowana przez niego spółka odzyska płynność finansową będzie w stanie spłacać zobowiązania;

4) w odniesieniu do czynu z pkt 3 i 4 wyroku:

1) obrazę przepisów postępowania, która miała istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a mianowicie:

a) art. 4 kpk, art. 5 § 2 kpk, art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk polegającą na dowolnej ocenie materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie i uznaniu wbrew zasadzie in dubio pro reo, że J. S. dopuścił się czynów ujętych w skazującej części wyroku w pkt 3 i 4, podczas gdy materiał dowodowy zgromadzony w sprawie, oceniany w zgodzie z zasadami logicznego rozumowania oraz doświadczeniem życiowym prowadzi do wniosku, że skutek w postaci niespłaconych zobowiązań spółki (...) S.A. z siedzibą w B. oraz zaciąganie kolejnych wobec kontrahentów spółki w określonym czasie był tylko i wyłącznie konsekwencją niepowodzenia gospodarczego oskarżonego, a nie jego celowym działaniem.

Wskazując na powyższe zarzuty, na podstawie art. 427 § 1 kpk i art. 437 § 1 i 2 kpk, wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego J. S. od popełnienia zarzucanych mu czynów, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy jako bezzasadna nie została uwzględniona.

Przeprowadzona kontrola odwoławcza wyroku nie potwierdziła zasadności żadnego z podniesionych w niej zarzutów. Oceny zawartych w apelacji tez i wspierającej je argumentacji dokonano przy zachowaniu chronologii przyjętej we wniesionym środku odwoławczym.

Zauważyć przy tym należy, że w odniesieniu do pkt. 1, 2, 3 i 4 części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku, zostały postawione tożsame zarzuty obraży art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. Na wstępie należy zatem ustosunkować się łącznie do stawianych w tym zakresie zarzutów.

W realiach niniejszej sprawy nie można stwierdzić, iż sąd naruszył zasadę wyrażoną w art. 7 k.p.k. Sąd Apelacyjny w pełni aprobuje przyjęte w judykaturze stanowisko, iż kontrola instancyjna oceny dowodów nie obejmuje sfery przekonania sędziowskiego, jaka wiąże się z bezpośredniością przesłuchania, sprowadza się natomiast do sprawdzenia, czy ocena ta nie wykazuje błędów natury faktycznej (niezgodności z treścią dowodu, pominięcia pewnych dowodów) lub logicznej (błędności rozumowania i wnioskowania) albo czy nie jest sprzeczna z doświadczeniem życiowym lub wskazaniem wiedzy. Tak więc dokonanie przez sąd odwoławczy nowej, odmiennej oceny dowodów jest

uzasadnione tylko wówczas, gdy w wyniku kontroli odwoławczej stwierdzona zostanie dowolność oceny poczynionej przez Sąd I instancji (pomijając kwestię nowych dowodów). Jeżeli natomiast ocena dokonana przez sąd pierwszej instancji pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k., nie ma podstaw do zmieniania jej w postępowaniu odwoławczym.

W istocie apelacja obrońcy stanowi jedynie polemikę z dokonaną przez Sąd Okręgowy oceną dowodów. Mianowicie skarżący domaga się ich odmiennej oceny korzystnej dla oskarżonego, jednak nie wskazuje żadnych rzeczowych argumentów, które podważałyby ocenę przedstawioną w tym zakresie w części motywacyjnej wyroku. Jednak dokonanie oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w sposób odmienny od oczekiwań stron procesowych nie stanowi naruszenia przepisów art. 7 i 410 k.p.k. (Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 lutego 2014 r., II KK 17/14). Dlatego też zawartej w apelacji argumentacji w tym zakresie nie sposób podzielić.

Przedmiotem zainteresowania i rozważań Sądu Okręgowego był całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej i istotnych dla sprawy, jak nakazuje art. 410 k.p.k. Podstawę ustaleń zaś stanowiły dowody uznane przez sąd za wartościowe i wiarygodne.

Chybiony okazał się też zarzut naruszenia art. 5 § 2 k.p.k., bowiem w sprawie nie zaistniała sytuacja, która nakazywałaby korzystanie z tego przepisu. Naruszenie tego przepisu wchodzi w grę tylko wówczas gdy wystąpiły nie dające się usunąć wątpliwości i zostały rozstrzygnięte na niekorzyść oskarżonego jak też wtedy, gdy powinny się pojawić, ale nie zostały dostrzeżone. Apelacja nie wykazała żadnej z tych sytuacji.

Z poczynionych ustaleń i wywodów zawartych w części motywacyjnej zaskarżonego wyroku wynika, że Sąd I instancji nie miał wątpliwości co do tego, że oskarżony J. S. dopuścił się przypisanych mu czynów. Jeśli zatem Sąd meriti takich wątpliwości nie miał, to nie dopuścił się też obrazy przepisu art. 5 § 2 k.p.k. zarzucanej mu przez obrońcę.

Dla oceny, czy nie został naruszony zakaz z art. 5 § 2 k.p.k., nie są miarodajne tego rodzaju wątpliwości zgłaszane przez stronę, ale tylko to, czy orzekający sąd rzeczywiście powziął wątpliwości w tym zakresie i mimo braku możliwości usunięcia ich rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego, albo czy były po temu powody, które sąd pominął. Gdy zaś konkretne ustalenie faktyczne zależy od dania wiary tej lub innej grupie dowodów, nie można mówić o naruszeniu zasady in dubio pro reo (wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 13.09.2012 r., II AKa 226/12, LEX 1236108).

Sąd Apelacyjny nie dopatrył się też podstaw do stwierdzenia naruszenia sformułowanej w art. 4 k.p.k. zasady obiektywizmu, bowiem Sąd Okręgowy zgodnie z jej wymogami zbadał i uwzględnił okoliczności przemawiające zarówno na korzyść jak i niekorzyść oskarżonego. Na marginesie wskazać też należy, że podstawy stawianych zarzutów nie mogą stanowić przepisy postępowania o charakterze ogólnym, które wyznaczają ogólne zasady i cele prowadzonego postępowania. Taki zaś charakter ma powołany w apelacji przepis art. 4 k.p.k. W uzasadnieniu takiego stanowiska wystarczy odwołać się chociażby do postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 11 grudnia 2006 r., V KK 131/06 (OSNKW 2007, nr 1, poz. 9).

W tym miejscu należy odnieść się do pozostałych zarzutów stawianych w apelacji.

W odniesieniu do zarzutów dotyczących pkt. 1 części dyspozytywnej wyroku.

Wątpliwości nie budzi okoliczność, że poprzez zakup od powiązanej z jego osobą firmy (...) w B. licencji na prawo do przemysłowego wykorzystania wzoru użytkowego konstrukcji wysokotemperaturowych kolektorów słonecznych za kwotę 719800 zł., które nie miało żadnego uzasadnienia ekonomicznego, oskarżony wyrządził spółce (...) SA znaczną szkodę majątkową.

W sprawie bezspornym był fakt, że oskarżony J. S. w dniu 7 maja 2008 r. nabył przedmiotową licencję i prawo do jej użytkowania do chwili obecnej nie zostało przyjęte do użytkowania. Kwestią sporną było jedynie to czy ten zakup był ekonomicznie uzasadniony, czy był działaniem wzmacniającym kondycję finansową spółki, czy też przeciwnie, powodował dla spółki szkodę majątkową i czy oskarżony w momencie zakupu miał tego świadomość, a więc czy co najmniej przewidywał, że inwestycja nie zwróci się w dającym się przewidzieć terminie i na to się godził.

Poczynione w tym zakresie przez Sąd Okręgowy ustalenia faktyczne są w pełni prawidłowe i zasługują na aprobatę. Oceny tej nie zmienia też niewłaściwe określenie w części motywacyjnej wyroku technicznych właściwości tego rodzaju urządzeń i ich przeznaczenia. Zgodzić się należy bowiem z przyjętą w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku tezą, że wysokotemperaturowe kolektory słoneczne są urządzeniami wysoko zaawansowanymi technologicznie i do ich wdrożenia niezbędne jest odpowiednie zaplecze techniczne i znaczne nakłady finansowe, których kierowana przez oskarżonego spółka w dacie zakupu licencji nie posiadała.

Nie ulega również wątpliwości, że do zakupu doszło w momencie, gdy spółce (...) SA groziła upadłość, zaś zakup przedmiotowej licencji jeszcze bardziej pogorszył sytuację finansową spółki i nie przyniósł jej żadnych wymiernych korzyści finansowych, zaś jedynym skutkiem tej transakcji było pomniejszenie majątku spółki o kwotę 293000 zł. Na taki stan rzeczy wskazuje jednoznacznie opinia Biura (...) w L.. Wynika z niej, że zakup licencji był całkowicie bezzasadny i nie przysporzył spółce jakichkolwiek korzyści gospodarczych i nie został przez nią w jakikolwiek sposób wykorzystany. (k. 7040). Jeśli zatem w tej kwestii wypowiedzieli się biegli z zakresu analizy ekonomicznej przedsiębiorstw, finansów i rachunkowości, księgowości śledczej oraz z zakresu zarządzania przedsiębiorstwami Biura (...) w L., którzy posiadali wiedzę specjalną w tej dziedzinie, to nie sposób przyjąć, że Sąd Okręgowy poprzez niezasięgnięcie opinii biegłych w tym przedmiocie, dopuścił się obrazy art. 193 § 1 k.p.k.

Bezpodstawny jest również zarzut błędnych ustaleń faktycznych polegających na przyjęciu, że transakcja polegająca na zakupie licencji nie miała uzasadnienia ekonomicznego. Rachunek wyników finansowych za 2008 r. wskazuje, że zamknął się on stratą w wysokości 1.044.867,43 zł. i wg. biegłej obligował do złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości (k. 7039, 7070). Jedynym racjonalnym uzasadnieniem dla takiej inwestycji było polepszenie wizerunku spółki w czasie jej debiutu giełdowego (w prospekcie emisyjnym). Spółce (...) zakup licencji nie przyniósł żadnej wymiernej korzyści majątkowej, a jedynie straty co wynika też z opinii biegłych z zakresu analizy ekonomicznej przedsiębiorstw finansów i rachunkowości, księgowości śledczej oraz z zakresu zarządzania przedsiębiorstwami, która jest pełna, jasna i nie wymaga uzupełnienia (k. 5921, 5932, 9648).

W tym stanie rzeczy Sąd I instancji zasadnie przyjął, że oskarżony dokonując takiego zakupu przewidywał, że nie wykorzysta licencji i godził się na utratę poniesionych przez spółkę środków. Już w dniu 1.06.2008 r. wydał zarządzenie o nienaliczaniu amortyzacji od zakupionej licencji do momentu przyjęcia jej do użytkowania, które nie nastąpiło. W złożonych wyjaśnieniach sam przyznał, że w tym okresie spółka znajdowała się w trudnej sytuacji finansowej, czego miał świadomość. Jedynie uważał, że kłopoty są przejściowe (k. 6097). Przyznał również, że na wdrożenie zakupionej licencji spółka nie posiadała środków finansowych i środki te miały być pozyskane dopiero po sprzedaży akcji po wejściu spółki na giełdę. Jednak decyzja o przekształceniu M. w spółkę akcyjną zapadła dopiero wiosną 2018 r., kiedy spółka była już w złej kondycji finansowej, zaś debiut giełdowy został zaplanowany na październik 2008 r. (k. 915, 9158). Dopiero w dniu 28.10.2008 r. M. przekształciła się w spółkę akcyjną (k. 486). W świetle opinii biegłej spółka (...) w tym czasie była w tak złej kondycji finansowej, że nie była w stanie zrealizować kolejnych zobowiązań związanych z wejściem na giełdę (k. 9647).

Oskarżony przewidywał zatem i godził się na to, że wprowadzenie spółki na giełdę zakończy się niepowodzeniem. Wskazał, że zgodnie z przyjętymi procedurami takie wejście na giełdę musi być poprzedzone audytem i wyceną spółki przez specjalistów (k. 9155). Znając złą kondycję finansową spółki w 2008 r. musiał przewidywać, że ewentualny audyt będzie dla spółki niekorzystny, w sytuacji, gdy spółka w tym czasie miała już niespłacone i przeterminowane zobowiązania w wysokości 635.790,59 USD wobec spółki (...) LTD, czego wynikiem było ustanowienie przez oskarżonego hipoteki na rzecz tej spółki w dniu 26.06.2008 r., tytułem zabezpieczenia tej wierzytelności. Treść załączonego w aktach sprawy aktu notarialnego potwierdza zadłużenie spółki (...) wobec (...) LTD (k. 523). Według biegłej zobowiązanie wynikające z aktu notarialnego jest przeterminowane i świadczy o utracie płynności (...) spółki (...) w dacie jego sporządzenia (k. 9644). To olbrzymie niespłacone i przeterminowane zobowiązanie istniało więc również w dacie zakupu licencji przez oskarżonego, zatem miał on świadomość, że spółka nie posiada wymaganych środków finansowych nie tylko na zakup licencji, ale również na jej wdrożenie. Wiedział również, że opisywane przez niego w złożonych wyjaśnieniach perspektywy rozwoju spółki nie miały racjonalnych podstaw, co wykazał Sąd I

instancji w pisemnych motywach zaskarżonego orzeczenia, zaś Sąd Apelacyjny zawarł tam argumentację w pełni podzielił.

Nie podważają jej również dowody przedstawione przez obrońcę na rozprawie apelacyjnej, które odnoszą się do kwestii stricte teoretycznych i oderwanych od realiów w jakich znajdowała się zarządzana przez oskarżonego spółka w dacie zakupu licencji oraz jej kondycji finansowej. O rzeczywistej wartości i atrakcyjności nabytej licencji świadczy fakt, że mimo braku możliwości jej wdrożenia nie została dotychczas zbyta.

Przykładem tego rodzaju dywagacji o czysto teoretycznym charakterze jest raport analityczny spółki (...) sporządzony przez firmę (...) dołączony do apelacji, który jak wynika z jego treści, został sporządzony we wrześniu 2008 r., a więc w okresie, kiedy wg. opinii biegłego spółka utraciła już płynność finansową (k. 9873). W założeniach do prognozy wyników spółki na lata 2008-2013 wskazuje się w nim dynamiczny wzrost sprzedaży i zysków, co pozostaje w całkowitej sprzeczności z rzeczywistym wynikiem uzyskanym przez spółkę w tym okresie (k. 9881). O wartości dowodowej przedmiotowego raportu świadczy „Ważna informacja” zawarta na końcu raportu, gdzie stwierdza się, że jej autorzy nie ponoszą za jego treść odpowiedzialności, stanowi on subiektywny pogląd, przedstawione w nim prognozy oparte są na szeregu założeniach, które mogą nie zostać spełnione. Co więcej, zawarto zostało w nim stwierdzenie, że dokument ten nie stanowi nawet rekomendacji nabycia akcji spółki (k. 9893). Reasumując, jego sporządzenie miało wyłącznie na celu poprawę wizerunku spółki w prospekcie emisyjnym i w postępowaniu karnym raport ten nie przedstawia żadnej wartości dowodowej.

Takiej oceny nie podważają również zeznania świadka T. M., który pracował w spółce (...) i na rozprawie apelacyjnej zeznawał na okoliczność przewidywanych perspektyw rozwoju spółki, które są czysto teoretycznymi spekulacjami oderwanymi od realiów, a więc od rzeczywistych możliwości technicznych i finansowych jakimi spółka dysponowała w tym okresie. Świadek zeznał, iż podczas jego pracy w spółce (...) w 2008 r. pojawiły się plany inwestycji w produkcję kolektorów słonecznych wysokotemperaturowych. Przyznał jednocześnie, że nie zapoznawał się ze sprawozdaniem finansowym spółki i nie znał jej kondycji finansowej w tym okresie. Podkreślił, iż w tym czasie, spółka zalegała już z wypłatą wynagrodzenia wobec swoich pracowników, w tym wobec jego osoby, zaś na skutek prowadzonej egzekucji komorniczej, udało mu się wyegzekwować jedynie część należności z tego tytułu. Istnienie takich zaległości wskazuje również, że spółka w tym okresie nie posiadała środków finansowych na uruchomienie produkcji kolektorów słonecznych wysokotemperaturowych.

W konkluzji należy zgodzić się ze stanowiskiem Sądu I instancji, że zakup licencji miał jedynie na celu stworzenie wrażenia, że kierowana przez niego spółka posiada zdolności do wdrożenia produkcji zaawansowanych technologicznie urządzeń, których faktycznie nie posiadała. Nie podjęła też w tym kierunku jakichkolwiek działań, a nawet nie wykonała partii próbnej takiego urządzenia. Wbrew wywodom obrońcy, sam zakup licencji nie jest pierwszym krokiem do jej wdrożenia.

W odniesieniu do zarzutów dotyczących pkt. 2 części dyspozytywnej wyroku.

Podniesiony zarzut obrazy prawa materialnego tj. art. 4 k.k. w zw. z art. 586 k.s.h. sformułowany do czynu z pkt 2 wyroku skazującego oskarżonego za czyn z art. 586 k.s.h. jest niezasadny. W tym zakresie nie zachodzą okoliczności o jakich mowa w art. 4 k.k., a mianowicie nie doszło do tzw. kolizji ustaw karnych w czasie (czyli tzw. prawa intertemporalnego), która zachodzi wówczas, gdy w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa. Tego rodzaju kolizja jest rezultatem zmiany ustawy karnej, jaka nastąpiła w okresie między popełnieniem przestępstwa, a momentem orzekania.

Wbrew wywodom skarżącego, z tego rodzaju sytuacją nie mamy jednak do czynienia w niniejszej sprawie. Art. 586. kodeksu spółek handlowych we wskazanym okresie nie uległ zmianie i nadal penalizuje zachowania polegające na nie zgłoszeniu wniosku o upadłość spółki handlowej pomimo powstania warunków uzasadniających według przepisów jej upadłość. Między popełnieniem przestępstwa, a momentem orzekania zmieniły się jedynie nieznacznie przepisy prawa upadłościowego określające warunki uzasadniające upadłość.

Mianowicie zgodnie z obecnie obowiązującym prawem upadłościowym upadłość ogłasza się w stosunku do dłużnika, który stał się niewypłacalny (art. 10), zaś dłużnik jest niewypłacalny, jeżeli utracił zdolność do wykonywania swoich wymagalnych zobowiązań pieniężnych, a także wtedy, gdy jego zobowiązania pieniężne przekraczają wartość jego majątku. (art. 11 ust. 1 i 2). Jak słusznie zauważył Sąd Okręgowy, obecnie stan określony w art. 11 ust. 2 powinien utrzymywać się przez okres 24 miesięcy, jednak w 2009 r. prawo upadłościowe takiego wymogu nie przewidywało. Oskarżony zobligowany był zatem złożyć wniosek o upadłość spółki w momencie, gdy zobowiązania pieniężne spółki przekroczyły wartość jej majątku, co nastąpiło w dniu 31.12.2008 r. Z tym dniem spółka (...) utraciła również zdolność do wykonywania swoich wymagalnych zobowiązań. Wszystkie zaciągnięte przez spółkę po tej dacie zobowiązania określone w pkt. 4 części dyspozytywnej wyroku nie zostały wykonane. Tym samym spełnione zostały przesłanki określone w art. 11 ust. 1 i 2 cyt. ustawy.

W zaistniałej sytuacji oskarżony winien był zatem złożyć wniosek o upadłość spółki (wnioski zawarte w opinii Biura (...) w L. - k. 5923). Biegła M. B. (2) podtrzymała wnioski zawarte w tej opinii na rozprawie stwierdzając jednoznacznie, że już w 2008 r. spółka (...) utraciła stabilność finansową i na koniec tego roku jej zobowiązania pieniężne przekraczały wartość jej majątku (k. 9643). Przypomnieć należy, że obowiązujący w dacie czynu przepis art. 11 cyt. ustawy nakładał obowiązek złożenia wniosku o upadłość w sytuacji, gdy dłużnik nie wykonywał swoich wymagalnych zobowiązań pieniężnych lub też, gdy zobowiązania te przekraczały wartość jej majątku. W świetle opinii Biura (...) w L. przesłanka ta została spełniona. Z tego też powodu, wbrew wywodom obrońcy zawartym w apelacji, nie zachodziła konieczność dopuszczenia dowodu z opinii uzupełniającej biegłego z zakresu rachunkowości w tym zakresie. Na marginesie należy też wskazać na treść art. 30a prawa upadłościowego obowiązującego od dnia 1.01.2016 r., a więc w brzmieniu na które powołuje się obrońca. Powołany przepis stanowi, że co do zasady w postępowaniu w przedmiocie ogłoszenia upadłości nie przeprowadza się dowodu z opinii biegłego. Powyższa regulacja przesądza o konieczności rozpoznania wniosku o ogłoszenie upadłości bez możliwości zasięgnięcia opinii osób dysponujących wiedzą specjalistyczną.

Jeśli zatem zachowanie oskarżonego wyczerpuje znamiona przestępstwa określonego art. 586. kodeksu spółek handlowych określone zarówno w dacie czynu jak i w czasie orzekania, zaś samo brzmienie powołanego przepisu penalizującego zachowanie polegające na nie zgłoszeniu wniosku o upadłość spółki handlowej pomimo powstania warunków uzasadniających według przepisów jej upadłość nie uległo zmianie, to nie doszło też do kolizji ustaw karnych w czasie określonej w art. 4 k.k., a w konsekwencji nie doszło również do obrazy tego przepisu.

Jak prawidłowo ustalił Sąd I instancji, oskarżony dowiedział się o zaistnieniu przesłanek do złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości najpóźniej zapoznając się ze sprawozdaniem finansowym spółki za 2008 r., a więc 31 marca 2009 r., a w konsekwencji stosownie do terminu określonego w art. 21 ust. 1 prawa upadłościowego obowiązującego w dacie czynu, winien stosownie wniosek w tym przedmiocie złożyć do dnia 14.04.2009 r., na co wskazuje również opinia biegłego (k. 5924). Ten termin nie został jednak dotrzymany, albowiem pierwszy wniosek o upadłość oskarżony złożył dopiero 29 marca 2010 r. (k. 6295).

Wprawdzie obecnie obowiązujący przepis art. 21 ust. 1 prawa upadłościowego przewiduje, że dłużnik jest obowiązany, nie później niż w terminie trzydziestu dni od dnia, w którym wystąpiła podstawa do ogłoszenia upadłości, zgłosić w sądzie wniosek o ogłoszenie upadłości, jednak ten termin nie został również dotrzymany.

Niezasadny jest też zarzut jakoby oskarżony nie miał świadomości tego stanu rzeczy, jeśli z zeznań A. M., która prowadziła (...) SA wynika jednoznacznie, że już pod koniec 2008 r. spółka utraciła płynność finansową o czym oskarżony był przez nią informowany ustnie oraz na piśmie z propozycją złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości spółki (k. 932-933, 9194). Wiedzę o konieczności złożenia takiego wniosku posiadał również z treści przedłożonego mu sprawozdania finansowego za 2008 r., które zostało sporządzone i przedłożone mu najpóźniej 31.03.2009 r. Wynika to również z opinii biegłej (k. 5924).

Sąd Okręgowy zasadnie też ustalił, że złożenie takiego wniosku po spełnieniu ustawowych przesłanek było obowiązkiem oskarżonego i od odpowiedzialności karnej za niewykonanie tego obowiązku nie mogą zwolnić go podnoszone w wyjaśnieniach jego przewidywania i rokowania co do możliwej poprawy kondycji finansowej spółki.

W odniesieniu do zarzutów dotyczących pkt. 3 części dyspozytywnej wyroku.

W pkt. 3 apelacji obrońca odnosi się łącznie do pkt. 3 i 4 wyroku, jednak z treści stawianych zarzutów i uzasadnienia apelacji wynika, że w istocie odnosi się w nich łącznie do czynów opisanych w pkt. IV – XVII części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku.

Należy w tym miejscu przypomnieć, że Sąd I instancji w ramach czynu opisanego w pkt. III aktu oskarżenia, uznał oskarżonego za winnego tego, że w okresie od 5.12.2008 r. do 5.03.2009 r., w celu udaremnienia wykonania orzeczeń sądu i innych organów państwowych, uszczuplił zaspokojenie wierzycieli spółki (...) S.A. poprzez to, że zbył składniki majątku spółki zagrożone zajęciem, czym wyrządził szkodę wielu wierzycielom. Zarówno w części dyspozytywnej wyroku, jak również w jego uzasadnieniu, Sąd Okręgowy wskazał jakie składniki majątku spółki zostały zbyte oraz przedstawił listę wierzycieli, których zaspokojenie na skutek tych działań zostało uszczuplone.

Sąd I instancji w części motywacyjnej, w oparciu o dokumenty z akt komorniczych, kserokopie wydanych nakazów zapłaty i zeznania świadków wykazał, że oskarżony w tym okresie posiadał liczne niespłacone zobowiązania i celem jego działania było udaremnienie wykonania orzeczeń sądu i innych organów państwowych oraz uszczuplenie zaspokojenia wierzycieli spółki. Odniósł również do treści wyjaśnień oskarżonego w tym zakresie, który negocjował taki cel tych transakcji i utrzymywał, że będące ich przedmiotem rzeczy przekazywał nieodpłatnie pracownikom spółki, którym spółka zalegała z wypłatą wynagrodzenia. Wskazał na te składniki majątku spółki, których zbycie nie stanowiło rzeczywistego zaspokojenia roszczeń pracowniczych lecz stwarzało pozory skutecznego przeniesienia własności. Przykładem tego rodzaju fikcyjnych działań było zbycie zestawów komputerowych, które pozostały w siedzibie spółki i były nadal wykorzystywane w pracy przez jej pracowników. Jednocześnie analiza akt komorniczych i zeznania świadka E. D. wskazywały, że egzekucja majątku spółki (...) S.A. tylko w minimalnym stopniu mogła zaspokoić wierzycieli czego świadomość miał również oskarżony. Sąd Okręgowy zasadnie również z opisu czynu przypisanego oskarżonemu wyeliminował dwa pojazdy, które po ich zbyciu były wykorzystywane wyłącznie do celów służbowych.

Obrońca podnosząc w tym zakresie obrazę przepisów postępowania, nie wskazał żadnej faktów lub okoliczności, które podważałyby poczynione w tym zakresie ustalenia faktyczne. Z tych też względów głębsza polemika z zarzutem apelacji w tej części nie jest możliwa.

W odniesieniu do zarzutów dotyczących pkt. 4 części dyspozytywnej wyroku.

Sąd I instancji przypisał oskarżonemu w pkt. 4 części dyspozytywnej przestępstwo oszustwa, którego przedmiotem było mienie znacznej wartości. Mianowicie uznał oskarżonego za winnego tego, że działając czynem ciągłym w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wprowadził w błąd szereg podmiotów gospodarczych – kontrahentów z którymi zawierał umowy na dostawę towarów lub usług i nie informował ich, że spółka (...) S. A. nie ma możliwości spłaty zaciągniętych zobowiązań, zaś wartość już wcześniej zaciągniętych zobowiązań przekraczała wartość jej majątku, czym doprowadził te podmioty do niekorzystnego rozporządzenia mieniem.

Weryfikację ustaleń Sądu I instancji w tym zakresie należy rozpocząć od konstatacji, że elementy przedmiotowe oszustwa muszą mieścić się w świadomości sprawcy i muszą być objęte jego wolą, a mianowicie sprawca, który chce uzyskać nienależną korzyść majątkową, działa z zamiarem bezpośrednim - kierunkowym obejmującym cel i sposób działania. Oszustwem jest takie działanie sprawcy, który w momencie złożenia zamówienia na dostawę towaru lub usługę miał zamiar nieuiszczenia należności, doprowadzając kontrahenta w ten sposób do niekorzystnego rozporządzenia mieniem za pomocą wprowadzenia w błąd. Dotyczy to również sytuacji, gdy sprawca już w momencie złożenia zamówienia lub w momencie pobrania towaru miał zamiar niedotrzymania terminu zapłaty i odłożenia go na czas bliżej nieokreślony lub też nie miał faktycznej możliwości realizacji przyjętego na siebie umownie zobowiązania w dacie jego powstania. Warunkiem koniecznym przypisania sprawcy przestępstwa oszustwa w tych przypadkach jest jednak ustalenie, że miał on świadomość takiego stanu rzeczy.

Te wszystkie ustawowe znamiona oszustwa określonego w art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. swoimi działaniami w stosunku do kontrahentów spółki (...) S. A. wypełnił oskarżony J. S., co w sposób wyczerpujący wykazał Sąd I instancji w części motywacyjnej zaskarżonego wyroku, zaś Sąd Apelacyjny zawarł tam argumentację w pełni podzielił. Podniesione w apelacji obrońcy zarzuty do przyjętych w zaskarżonym wyroku ustaleń w żaden sposób ich nie podważają.

Skarżący w uzasadnieniu wniesionej apelacji akcentuje mocno okoliczność, że skutek w postaci niespłaconych zobowiązań spółki (...) S. A. wobec kontrahentów i zaciąganie kolejnych zobowiązań w tym okresie było wyłącznie konsekwencją niepowodzenia gospodarczego oskarżonego, a nie celowym działaniem (str. 3 apelacji). Zupełnie pomija natomiast kluczową dla ustalenia odpowiedzialności karnej oskarżonego kwestię, a mianowicie czy kierowana przez niego spółka w tym okresie miała realną możliwość wywiązania się z przyjętych na siebie zobowiązań. Sąd Okręgowy zasadnie wykazał, że spółka (...) S. A. takich możliwości wówczas nie posiadała i oskarżony zawierając w jej imieniu umowy na dostawę towarów i usług miał tego świadomość, a jeśli tak to działał z góry powziętym zamiarem wprowadzenia w błąd swoich kontrahentów i doprowadzenia ich niekorzystnego rozporządzenia mieniem. Na skutek zawieranych transakcji zobowiązywał się bowiem do spełnienia świadczenia wzajemnego tj. do zapłaty za dostarczony towar lub wykonaną usługę, którego spełnienie nie było obiektywnie możliwe. Spółka (...) S. A. już w 2008 r., co wynika z wydanej opinii, straciła możliwość spłaty posiadanych zobowiązań, albowiem ich wartość przekraczała posiadany przez spółkę majątek (k. 9643). Natomiast wszystkie zachowania przypisane oskarżonemu w pkt. 4 części dyspozytywnej dotyczą transakcji zawartych w późniejszym okresie tj. od stycznia 2009 r. do stycznia 2010 r., kiedy oskarżony już wiedział, że nie będzie w stanie wywiązać się z przyjętych zobowiązań.

Podniesione przez oskarżonego w złożonych wyjaśnieniach okoliczności oraz powielone w apelacji, jakoby zaciągał on kolejne zobowiązania spodziewając się poprawy kondycji finansowej kierowanej przez siebie spółki, stanowią wyłącznie realizację przyjętej na użytek prowadzonego postępowania linii obrony. Brak było bowiem jakichkolwiek realnych przesłanek wskazujących na to, że taka poprawa nastąpi. Co więcej, zebrany materiał dowodowy wskazuje, że kondycja finansowa spółki od 2008 r. była coraz gorsza czego oskarżony miał również świadomość. W złożonych wyjaśnieniach sam to przyznał (k. 6097). Z opinii wynika, że już na dzień 31.12.2008 r. zobowiązania spółki przewyższyły jej majątek. Spółka poniosła stratę w wysokości 1.044.867,43 zł. (k. 5917), co obligowało do złożenia wniosku o ogłoszenie jej upadłości. W 2009 r. nastąpiło dalsze pogłębienie kryzysu finansowego i pogorszenie wyników w spółce, która na dzień 31.12.2009 r. poniosła stratę na poziomie 2.981.239,67 zł. (k. 5885-5890). Zebrana dokumentacja nie pozwoliła natomiast na określenie rzeczywistej sytuacji finansowej spółki w późniejszym okresie do czasu zgłoszenia wniosku o upadłość spółki (k. 5915). Jednak nie uległa ona poprawie czego efektem było złożenie przez oskarżonego wniosku o jej upadłość w dniu 29 marca 2010 r. Brak było zatem jakichkolwiek realnych przesłanek, aby liczyć na poprawę sytuacji finansowej spółki, albo uzasadnionych podstaw do przyjęcia, że utrata zdolności spłaty zobowiązań przez spółkę (...) wobec kontrahentów jest chwilowa (przejściowa).

Oceny tej nie zmienia również nawiązanie współpracy ze spółką (...) w grudniu 2009 r., a więc w czasie, gdy spółka (...) ponosiła już stratę na poziomie 2.981.239,67 zł. (k. 5885-5890). Wprawdzie stroną zawartej w dniu 2 grudnia 2009 r. umowy była spółka (...), jednak ostatecznie uzgodniono, że spółka (...) będzie dostarczać ekogroszek od spółki (...) i dostarczać go spółce (...) S.A., która miała go jedynie zapakować i w ten sposób przygotować do sprzedaży przez spółkę (...) (k. 7530, 7843). Konsekwencją tych ustaleń było zlecenie przez firmę (...) wykonania usługi w postaci workowania (pakowania w worki) ekogroszku spółce (...) (k. 7543). Oskarżony w rozmowach z prokurentem firmy (...) zataił fakt, w jakiej kondycji finansowej w tym czasie była spółka (...). W świetle jego zeznań oskarżony nie chciał przekazać mu jakiegokolwiek informacji o tej spółce (k. 7843). Było to z pewnością celowym działaniem. Gdyby bowiem miał on świadomość, że ma zakupić i przekazać produkt tak dużej wartości firmie, która praktycznie znalazła się tym czasie w stanie upadłości, z niespłaconymi zobowiązaniami na duże kwoty wobec swoich kontrahentów, z pewnością nie zawarłby takiej transakcji.

Oskarżony nie wywiązał się również z warunków podpisanej umowy, albowiem jak wynika z prawidłowych ustaleń Sądu I instancji, informował spółkę (...) o sprzedaży należącego do nie węgla tylko niektórym odbiorcom. Inni

odbiorcy nie otrzymali informacji o tym, że sprzedającym jest spółka (...), zaś uzyskane ze sprzedaży środki trafiły do spółki (...). O zamiarze doprowadzenia spółki (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem świadczy również sprzedaż węgla spółce (...), powiązanej z osobą oskarżonego, która nie zapłaciła za nabyty węgiel. Pretekstem miała być zła jakość węgla, której nie wykazała, czego potwierdzeniem był wydany nakaz zapłaty (k. 7641). Oskarżony mimo żądania nie zwrócił również dostarczonego węgla pokrzywdzonej spółce. Pretekstem było rzekome zmieszanie węgla należącego do spółki (...) z węglem należącym do innych podmiotów. W części motywacyjnej wyroku Sąd I instancji również wykazał, że twierdzenia oskarżonego były nielogiczne i sprzeczne z doświadczeniem życiowym, zaś jedynym celem takich działań było uzyskanie nienależnej korzyści majątkowej ze stratą dla pokrzywdzonej spółki (...).

Dla oceny zamiaru oskarżonego, wbrew wywodom obrońcy, nie ma znaczenia okoliczność, że zgodnie z treścią zawartej umowy, zabezpieczenie roszczeń przewidzianych w umowie stanowił weksel „in blanco” (k. 7534). Weksel bowiem nie zabezpiecza w sposób skuteczny przed niewypłacalnością dłużnika, czego dowodem jest też okoliczność, że spółka (...) do chwili obecnej nie odzyskała zainwestowanych w tę współpracę środków w wysokości około 250.000 zł. (k. 9592). Przystępnego zamiaru oskarżonego nie podważają też podnoszone przez obrońcę propozycje naprawienia szkody zgłaszane przez oskarżonego. Z zeznań przedstawiciela pokrzywdzonej firmy (...) wynika, że z żadnej z tych obietnic oskarżony nie wywiązał się (k. 9592). Nie miał też możliwości wywiązania się ze składanych obietnic, albowiem nie posiadał środków pieniężnych i majątku, zaś kierowana przez niego spółka generowała duże straty. Spółka (...) nie odzyskała również zakupionego w ramach podjętej współpracy węgla, który został zbyty przez oskarżonego.

Reasumując, poczynione przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne w zakresie sprawstwa i winy oskarżonego w zakresie wszystkich czynów przypisanych oskarżonemu są prawidłowe, zaś zawarte w apelacji zarzuty nie podważają zasadności wydanego w tym zakresie rozstrzygnięcia.

Zastrzeżeń nie budzi również orzeczona wobec oskarżonego kara, która spełnia wszystkie ustawowe wymogi określone w art. 53 k.k. i nie nosi znamion rażącej niewspółmierności. Orzekając w tym przedmiocie Sąd Okręgowy uwzględnił całokształt okoliczności ujawnionych na rozprawie, a więc zarówno okoliczności obciążające i przemawiające na korzyść sprawcy, czemu dał też wyraz w pisemnych motywach wydanego wyroku. W tym zakresie wskazane motywy zaskarżonego wyroku są kompletne, wyczerpujące i nie były też kwestionowane w apelacji. Tak orzeczonej kary nie sposób postrzegać jako rażąco surowej.

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny orzekł jak w sentencji wyroku.

O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze rozstrzygnięto zgodnie z dyspozycją art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k.